

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Ядвіга Камінська

КАЗКА

про веселого пірата Біг-Бена,
балакучого папугу
та мовчазного пса

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Веселого пірата звали Біг-Беном. Він мав маленьку бригантину з двома щоглами — фоком і гротом, а на її флагштоці майорів Веселий Роджер. Біг-Бен гречно вітався з ним щоранку, і Роджер у відповідь весело шкірив зуби. Правду кажучи, він посміхався так завжди — певно, тому його й прозвали Веселим Роджером. Та Біг-Бену подобалось думати, що Роджер посміхається саме йому. Бо крім Біг-Бена на бригантині більше нікого не було.

Біг-Бен знав усі моря на світі — Середземне, Карибське, Японське, обидва Китайських — Південне та Східне, а також Андаманське і Аравійське, Коралове і Тиморське, Жовте і Червоне, Молуккське і Тасманове,

Арафурське і Яванське. Особливо веселий пірат любив моря, які загубилися між маленькими острівцями Індонезії, Полінезії та Мікронезії. Вони мали трохи незрозумілі, але дивовижні й загадкові назви: Серам, Сулавесі, Фіджі, Коро... Та найбільше йому подобалось море Флорес — воно було теплим і мало ім'я гарне, як у квітки.

Ще веселий пірат знав, що таке крьюсбом-брамсель і фор-стенгга-стаксель, в'язав усі морські вузли, називав східці трапом, мотузки — вантами, а кухню — камбузом. Він також міг одним духом перерахувати усі тридцять два румби, умів лаятися двадцятьма шістьма мовами, любив ямайський ром з кайєннським перцем, ловив рибу і час від часу грабував кораблі.

Деякі з них були легкими й стрімкими, як молоді коні, що ніколи не знали упряжі. Вони мчали океаном, гордо закинувши стрункі щогли і залишаючи за собою пінливий слід. За ними чаївся веселий неспокій шукачів пригод, морських волоцюг та відкривачів нових земель. Веселий пірат був упевнений, що нові

землі відкривають лише для того, аби назвати їх чийось іменем — дивним і незабутнім. І Біг-Бен не чіпав таких кораблів.

Він грабував кораблі нудні, пізнаючи їх одразу й здалеку — по ході. Вони мали товсті боки й понуро опущений ніс, а верхівки щогл не шукали неба. Нудні кораблі возили золото. Веселий пірат тоді зупиняв свою бригантину біля якого-небудь острівця, вичікував зручну мить і починав грабувати. Йому завжди таланило. Нудні кораблі зазвичай були боягузами.

Золото Біг-Бен висипав на палубі сяючою купкою. Він любив тихими вечорами сидіти на складеному бухтою канаті й кидати монети в море. Йому подобалось дивитися, як, тьмяно зблиснувши у підвечірній темній воді, монета ребром ішла на дно. Іноді Біг-Бен знаходив золоті монети у череві пійманої риби. Рибу Біг-Бен смажив на камбузі, а монети знову кидав у воду.

Часом Біг-Бенові зустрічалися кораблі дивні. Тоді веселий пірат зачудовано розглядав тонкі, майже прозорі тканини, що ледь чутно

пахли лавандою і трояндовою олією, сріблисто-мерехтливі старовинні прикраси, ніжно й дбайливо запаковану китайську порцеляну. У своїх трюмах ці диваки перевозили дорогоцінні махагоні й палісандр, вишукані вина у міцних бочках, тюки білосніжної індійської бавовни, цілі мішки гіркої арабської кави. Тут стояв сухий і тонкий аромат чаю, прянощів та нагрітого сонцем дерева. Біг-Бенові здавалося, що він потрапив у стару й таємничу крамницю чудес, і він не знав, що йому робити з такою здобиччю і з таким кораблем.

А іноді морем на сніжно-білих вітрильниках мандрували східні принцеси, та Біг-Бен ніколи їх не зупиняв. Бо навіщо? Біг-Бен любив лишатися насамоті.

